

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

Skoogmøte has Torjer Skjeille.

(Denne vakkre Sang er bekjendt overalt i Norge, især formedelfst
dens raske Melodie; og er forfattet af Digteren Edoard
Storm i den Guldbrandsdalske Dialect.)

V box 9:258

Christiania.

Trykt i det Wulfsbergske Bogtrykkerie af N. Hviid

1881

Stusle Soondags Nvellen eingaang for mæg va,
Leit va dæ heima læva;
Lytingen va gjoor, aat Skogan srouk æg sta,
Næverskruffa tok ti Ræva.
Knast æg kommin va ti Ulshunsdalen traang,
Før æg bydja hœira naago der som saang;
Maale tyktes me,
Dæ æg kjendtes ve,
Aft paa detta lout æg gjeva.

Best æg gjønnonn Kjørrom titta fram aa saag,
Mindst voontas henna raakaa:
Saa va dæ ho Kari, som ti Grase laag,
Qvat um sin kjære Kjaakaa.
Forkja trudde ho va eismol aa ti Fre,
Utur Kjæsten rain qva Hjerte saa ho te;
Dæ æg hœirte her
Taa mi Jente kjær
Bære mæg hel' Lyting smaakaa.

Gjønnonn Dalen rain ei litool Sinne fort,
Jheill sto paa qvar si Sie;
Fyrn va taa Gras aa gule Blome gjort,
Hæg aa Oder tækte Lie.
Hogre op va vuxe Furrn, Bjerk aa Graan,
Graane gaannul va, ha baæ Skjæg aa Maan,
Digga ogo faar,
Ti stovrung Vaar
Nodde stigan Skoog aa bie,

Frambe Elve sto ein gaamail Søljkail,
Ti Skuggin qviltte Jente.
Jutul planta 'aam for qvar, som der bart ail,
Nest for han ho Kari venta.
Han ti hennas Saang sek Det for slik ei Gjæl,
Keim som hoire ho, æ stot aa rae sel:
Nær ho qvædja vil,
Fuglein sjol ti stil,
Strie Fos's sit Loupan lenta.

Jntje nok, mi Kari! tænkte æg ve mæg,
Jæntun dit Maal misunne;
Ejolve Jutul saafængt hæima ette dæg,
Dnsfje han dæg likne kunne.
Meire va dæ, Fissen sjolg ti Vatne sto,
Kjonu øvst ti Brone lysta hœira ho:
Gjæk dæ mæ dom saa,
Kan full' gjetas paa,
Dva æg haa taa Saangen funne.

Uta for sæg sjol mit Sinn ti Laagaa brain,
Knast æg mit Dire trudde;
Bløe snoggar hel' dæ plæga ti mæg rain,
Dkjendt Glæe ti mæg budde.
Kroppen bebra, Hjerta pikka Slag i Slag,
Elder ha dæ livt hel' venta slik ein Dag,
Jntje sjol æg veit,
Kaales Kjærleheit
Uy aa ne paa Vete snudde.

Vakkre Dal! saa qvat ho, vakrar var du vist,
Hv du 'an Torjer Skjeille!
Nei, mi Kari! freik æg, naa syng du imist,
Ejøl du pryde dessa Jheille.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

Mosfaalent aa reisaat vakkert æ mæg de;
Ei din Arm æ Himil onde qvart eit Tre;
Kari! nær som du
Intje fins saa tru,
Dal æ styg for mæg aa velle.

Fortja reint hainfælla, reint forundra va,
Kor skulle ho mæg vente?
Knaft ho kunne blaase, for ho vart for gla,
Da ho mæg paa Maale kjendte.
Fystonde ho toog mæg full' for einqvar Troit,
For ein Naf, ein Tutul, som her ha Tehoit;

Sia truga ho
Mæg som lægjan sto:
Sule Gut, æg dæg sfa mænte.

Æ dæ viar spørjan, kaales dæ gjef te?
Kaa skul' æg eina gjæra?
Unde saamaa Soljun slængde æg mægne,
Tæt ve Jenta lout dæ vera.

Rium te os kjystas, rium te os loog,
Tafom fek os full' aat einqvar anna Hoog;

Kjem dæ ofte paa,
Dæ os raakaas saa,
Kan æg slike Daagaa bæra?

